

Arbejdsløsheden, det er der, Indtægterne maa svigte og Udgifterne stige, og det er ogsaa disse Kommuner, der tæller særlig mange Beboere, der ikke er forsørgelsesberettigede i Opholdskommunen. Nu ydes der jo som bekendt ingen mellemkommunal Refusion for Hjælpekassehjælp, Opholdskommunen maa betale hele Hjælpen med Undtagelse af Statstilskuddet, og jeg finder derfor, at det var rigtigst og naturligst, om Staten betalte i alt Fald den Trediedel af Hjælpen, som er Lovens Maksimum. Men da dette nu en Gang er et Stridsspørgsmaal, som der neppe kan blive Enighed om, og da jeg fremdeles haaber paa, at det i alt Fald i Aar maa lykkes at komme de arbejdsløse, som har mistet deres Understøttelse, til Hjælp gennem den Lov, som vi behandlede i Gaar, skal jeg ikke insistere paa eller stille Forslag om, at vi forhøjer det foreslaaede Statstilskud, men vil blot understrege, at den foreslaaede Fordobling kun lige svarer til den Forøgelse af Hjælpekassernes nødvendige Udgifter, som Erhvervs-krisen og de økonomisk daarlige Tider medfører.

Jeg vil derfor anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i den foreliggende Form og udtale Haabet om, at man fra alle Sider vil anerkende dets Berettigelse.

J. Jacobsen: Jeg kan desværre ikke give det foreliggende Lovforslag min Tilslutning og ikke bedømme det ud fra de samme Synspunkter som den ærede foregaaende Taler. Som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, er Statens Bidrag til Kommunernes Udgifter til Hjælpekasserne i de senere Aar undergaaet en Række Ændringer. I Loven af 1913 var Bidraget fastsat til 250 000 Kr. aarligt, men dette Beløb kom man imidlertid langt bort fra i Krigsaarene. I 1916 og en Række Aar fremefter blev Statens Bidrag sat til en Trediedel af Kommunetilskuddet, men for Finansaaret 1922—23 gik man bort fra dette Tilskudsprincip og over til det i Loven af 1913 oprindeligt fastlagte Princip og fastsatte Statens Bidrag til 1 Mill. Kr., idet man mente, at dette Beløb under Hensyn til Befolkningstilvæksten og de daværende Prisforhold rigeligt svarede til det i 1913 fastsatte Beløb, de 250 000 Kr. I de følgende Aar satte man imidlertid Beløbet længere ned, nemlig til 750 000 Kr., idet man fandt, at dette Beløb stadig under Hensyntagen til de samme Forhold svarede til de 250 000 Kr. Jeg udtalte i Fjor min Anerkendelse overfor den højtærede Indenrigsminister, fordi han ved Lovforslagets

Fremsettelse den Gang holdt sig paa den samme Linie, paa 750 000 Kr. Hvis Beløbet i dette Øjeblik skulde fastsættes under Hensyntagen til de nævnte Forhold, hvad man i Fjor syntes at anerkende fra alle Sider som det rigtige, skulde det i Virkeligheden sættes ret betydeligt ned — ja, jeg vil endogsaa mene, at det vil være meget forsvarligt at sætte det ned til ca. 500 000 Kr., altsaa under Hensyn til de nuværende Prisforhold og den Kronestigning, der har fundet Sted fra i Fjor til i Aar. Vi fra vor Side indrømmer imidlertid den højtærede Minister — i saa Henseende er vi enige i Lovforslagets Bemærkninger og med den ærede foregaaende Taler —, at den foreliggende Erhvervsituation er saa ekstraordinær og har bevirket en saa omfattende Arbejdsløshed, at der maaske i det Aar, vi staar overfor, vil blive stillet meget store Krav til Hjælpekasserne, og derfor kan vi gaa med til, at Beløbet fra i Fjor, trods den meget stærke Kronestigning, bliver staaende; vi mener, det er forsvarligt. Spørgsmaalet blev jo berørt i Gaar under Behandlingen af Kriseværnsloven, og jeg vil her gerne tilføje, at hvis det er Meningen at lægge en omtattende Understøttelse ind under Hjælpekassernes Bestyrelse, kan jeg vel næsten sige, fordi man har opbrugt den Hjælp, der kan faas i Henhold til Arbejdsløshedsloven, bliver Forholdene saa meget mere ekstraordinære, og jeg mener, at Tanken da maa tages op til Overvejelse under dette Synspunkt. Her er imidlertid blot Tale om den aarlig tilbagevendende Ændring af Statens Tilskud til Hjælpekassernes Virksomhed, og det mener jeg, det er forsvarligt at fastsætte til det bestaaende Beløb, idet der herved ogsaa tages Hensyn til en mulig stærkt forøget Virksomhed for Hjælpekasseinstitutionen i det kommende Aar.

Parkov: Som Motiv til Forøgelsen af Statskassens Bidrag til Hjælpekasserne er anført, at vi befinder os i en Periode med ualmindelig stor Arbejdsløshed, saa at det ikke alene skulde være ønskeligt, men ogsaa nødvendigt at forøge den Støtte, som Hjælpekasserne modtager fra Statskassen. Ved første Øjekast kunde denne Opfattelse maaske ogsaa synes at have en Del paa sig, men Ministeren oplyste jo ved Lovforslagets Fremsettelse, at Statskassens Bidrag kun udgør $\frac{1}{10}$ af Hjælpekassernes Udlæg; og hvis Hjælpekasserne nu virkelig skal til at ofre betydeligt mere, end de hidtil har ydet, maa Statskassens Bidrag altsaa blive saa meget mindre i Forhold til det, som Hjælpekasserne giver ud, og derfor vil